

UZASADNIENIE

J. W. został oskarżony to, że:

w dniu 03 lutego 2015 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w R., groził byłej żonie E. R. oraz swoim córkom: D. W. lat 19 i małoletniej W. W. lat 16, w ten sposób, iż podczas awantury domowej za pomocą siekiery zniszczył dwie plastikowe rurki od centralnego ogrzewania a następnie trzymając w reku siekiere groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia, w wyniku czego groźby te wzbudziły u zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 4 maja 2015 roku, w sprawie VI K 100/15:

- oskarżonego **J. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt.1 kk oraz art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby, oddając oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;
- zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w całości.

Wyrok ten zaskarżył w całości oskarżony.

Oskarżony wskazał, iż jego apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 i 2 kpk. Jednak postawione zarzuty oraz treść uzasadnienia apelacji wskazują, iż skarżący wywodzi apelację z art. 438 pkt 2 i 3 kpk. Apelacja zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na tym, że Sąd Rejonowy przyjął, iż J. W. groził żonie E. R. oraz córkom D. W. i W. W. pozbawieniem życia, podczas gdy w rzeczywistości zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na to, iż oskarżony próbował zapobiec zniszczeniu przez żonę i córkę D. W. szafy, która stanowi jego majątek odrębny, a gdy to mu się nie udało w odwecie zniszczył mienie, którego był współwłaścicielem;
- obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, polegająca na pominięciu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka S. S. i uwzględnienia treści jego zeznań w materiale dowodowym stanowiącym podstawę orzekania w niniejszej sprawie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego albo o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie w dniu 8 września 2015 roku obrońca z urzędu oskarżonego poparł skargę apelacyjną wniesioną przez oskarżonego. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji zasadnie przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę w zakresie zarzucanego mu czynu, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach go obciążających, odmawiając jednocześnie wiary jego wyjaśnieniom.

Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów i w oparciu o nie poczynił trafne ustalenia faktyczne. Rozumowanie przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie może zostać uznane za błędne, dowolne czy też nielogiczne. Nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i przedstawia ich wszechstronną analizę. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych prowadząca ostatecznie do konkluzji o winie i sprawstwie oskarżonego jest kompleksowa, rzetelna a przede wszystkim słuszna, zaś Sąd Okręgowy je w pełni podziela. Skarżący nie dowiódł aby doszło do przekroczenia przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów i w konsekwencji błędnej ich oceny. Zwłaszcza, iż zarzut taki może okazać się skuteczny tylko wówczas, gdy nie stanowi gołosłownej polemiki z ustaleniami sądu. Nie wystarczy zatem sama choćby odmienna ocena materiału dowodowego. Należy podkreślić przy tym, iż Sąd Rejonowy przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia miał na względzie całokształt ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, wnikliwie i prawidłowo rozważył zebrane w sprawie dowody, zarówno te które przemawiały na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, czemu wyraz dał w sporządzonym uzasadnieniu orzeczenia, wskazując dlaczego uznał za wiarygodne określone dowody i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Tym samym Sąd Rejonowy nie naruszył art. 7 kpk.

Sąd meriti słusznie przyjął, iż zeznania pokrzywdzonych są konsekwentne, logiczne i spójne a ponadto korespondują ze sobą. Tym samym wyjaśnienia oskarżonego nie mogą stanowić skutecznej przeciwwagi dla depozycji pokrzywdzonych. Tym bardziej, iż jak słusznie zauważa Sąd Rejonowy są one niekonsekwentne. Ponadto oskarżony wyrażając w niniejszej sprawie chęć dobrowolnego poddania się karze, mimo, iż formalnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, tak naprawdę swoim oświadczeniem dodatkowo uwiarygodnił wersję zdarzenia zaprezentowaną przez pokrzywdzonych.

Nie jest zasadny zarzut skarżącego, iż Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, polegającej na pominięciu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka S. S. i uwzględnienia treści jego zeznań w materiale dowodowym stanowiącym podstawę orzekania w niniejszej sprawie. To, że świadek nie był przesłuchany na rozprawie nie oznacza jeszcze, iż Sąd

I instancji nie brał pod uwagę depozycji tego świadka przy konstruowaniu wyroku. Oskarżony w niniejszej sprawie wyraził wolę skorzystania z instytucji dobrowolnego poddania się karze opisanej w treści art. 387 kpk. Zgodnie z art. 387 § 4 kpk (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku) przychyliając się do tego wniosku sąd może uznać za ujawnione dowody wymienione w akcie oskarżenia. Sąd korzystając z tego rozwiązania uznał za ujawnione konkretnie wskazane dowody w tym zeznania S. S.. Następnie wydając wyrok dokonał oceny zeznań tego świadka z pozostałym zgromadzonym

w sprawie materiałem dowodowym, czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu swojego orzeczenia. Sąd Okręgowy pragnie zaznaczyć, iż ocena ta również korzysta z ochrony art. 7 kpk i dokonana została w sposób swobodny a nie dowolny. Zasadnie podnosi Sąd Rejonowy, iż zeznania S. S. nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem znalazł się on na miejscu już po zdarzeniu, zarzucanemu J. W..

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok jako słuszny i odpowiadający prawu należało utrzymać w mocy.

Na podstawie § 2 ust. 1, 2, 3, § 14 ust. 2 pkt 4, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (T.j. Dz. U. 2013r., poz. 461) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. M. kwotę 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk. Oskarżony uzyskuje wprawdzie regularne dochody w kwocie 1.700 złotych, jednak jednocześnie ciąży na nim obowiązek alimentacyjny na dwie córki w kwocie po 350 złotych miesięcznie.

.